

(ΑΓΓ. ΠΑΥΛΟΣ) ΣΤΗΚΕΤΕ ΚΑΙ ΚΡΑΤΕΙΤΕ ΤΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ Θ' ΘΕΟ/ΝΙΚΕΙΣ
(ΚΕΦ. Β' 15)

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 466
ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 1

ΕΤΟΣ ΙΗ' ΚΥΡΙΑΚΗΝ 12 ΑΠΡΑΙΙΟΥ 1965 (Π.Ο.Η.)
ΤΗΛ. 628.280 ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 ΑΘΗΝΑΙ Τ. 147

Ποιμαντοριὴ Ἐγυῦλιος

Πρὸς

Ἄπαντα τὰ υαθ' ἡμᾶς Ἐυυλησιάσματα
ἐν τε τῇ Ἑλλάδι καὶ τῇ Ξένῃ

Τέυνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

«Νῦν πάντα πεπλήρωται φωτός, οὐρανός τε καὶ γῆ καὶ τὰ κατα-
χθόνια», ἀναφωνεῖ ἀπὸ ἑξαλλων ἐνθουσιασμὸν ὁ ἱερὸς τῆς Ἐκκλησίας ὑμνωδός.

Καὶ ὄντως τὸ ἀνέσπερον φῶς τῆς Ἀναστάσεως ὑπεισῆλθε εἰς πᾶσαν καρδίαν, τὴν κατηύγασε ἀπὸ ἐλπίδα καὶ διέλυσε τὸν φόβον τοῦ θανάτου.

Μὲ ἀνημμένους καὶ ἡμεῖς τὰς πασχαλίου λαμπάδας ἀπὸ αὐτὸ τὸ ἀνέσπερον καὶ γλυκὺ φῶς τῆς ἐλπίδος ἀπευθυνόμεθα πρὸς ὅλους ὑμᾶς καὶ τὰς οἰκογενεῖας ὑμῶν.

Ἀπευθυνόμεθα, διὰ νὰ ἀσπασθῶμεν ὑμᾶς ἐν τῷ πασχαλίῳ ἀσπασμῷ τῆς ἀγάπης.

Ἀπευθυνόμεθα, διὰ νὰ ἐκφράσωμεν τὸ μέγεθος τῆς χαρᾶς ἀπὸ τὴν συναίσθησιν τῆς ιδιότητος, ὅτι εἴμεθα Ὁρθόδοξοι Ἕλληνες, τέκνα τοῦ Ἀναστάντος Λυτρωτοῦ.

Ἀπευθυνόμεθα διὰ νὰ εὐχηθῶμεν ὑμῖν πᾶν δώρημα τέλειον καὶ πᾶσαν δόσιν ἀγαθὴν.

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά, ἡ πάμφωτος Ἡμέρα τῆς Ἀναστάσεως ὑπενθυμίζει εἰς ὅλους, ὅτι ὁ ὑπὲρ τῆς πίστεως καὶ τῆς ἀρετῆς ἀγὼν δικαιούται καὶ ἐπιβραβεύεται.

Οὔτε ὁ φθόνος τῶν Φαρισαίων, οὔτε ἡ προδοσία τοῦ Ἰούδα, οὔτε ἡ ἐγκατάλειψις τῶν μαθητῶν, οὔτε ἡ βάρβαρος ἀδικία τοῦ Πιλάτου ἐξεμηδένισαν τὸ μεγαλεῖον τῆς ἀρετῆς καὶ τὴν δύναμιν τῆς πίστεως τοῦ Ἰησοῦ.

Θαρρήσωμεν λοιπὸν καὶ ἡμεῖς ἀγωνιζόμενοι. Τὸ τοπεῖον τοῦ Ἀγῶνος εἶναι πάντοτε ὁ Γολγοθᾶς· ὁ φωτοστέφανος ὁμως τῆς νίκης συμπλέκεται ἀπὸ τὰ ἀρώματα τῆς ἀνοιξέως καὶ τὸ φῶς τῆς Ἀναστάσεως.

Καὶ ἡμεῖς ἀγωνιζόμεθα διὰ τὴν πίστιν καὶ τὴν κατὰ Χριστὸν ζωὴν, εἰς μίαν ἐπο-

χὴν ἀρνήσεως καὶ ὑλισμοῦ.

Ἀγωνιζόμενοι θεωρούμεθα «**μωροί**», διωκόμεθα, παρεξηγούμεθα.

Οὔτε ὅμως αὐτά, οὔτε καὶ ὁ θάνατος ἀκόμη πρέπει νὰ ἀποτελέσουν δυνάμεις ἀναστολῆς, διότι «οὐκ ἄξια τὰ παθήματα τοῦ νῦν καιροῦ πρὸς τὴν μέλλουσαν ἀποκαλυφθῆναι ἡμῖν δόξαν».

Ἀγωνισθώμεν λοιπὸν ἐν ὀνόματι τοῦ Ἀναστάντος, ἵνα τύχωμεν καὶ τῆς δόξης αὐτοῦ.

Καλοῦμεν, καὶ τοὺς ἐγγὺς καὶ τοὺς μακράν, πλησίον ἡμῶν, ἵνα ἀπὸ κοινοῦ, ὥς ἐν σῶμα, ὥς ὄντως στρατευομένη Ἐκκλησία, συνεχίσωμεν τὸν Ἀγῶνα, τὸν ὁποῖον ἀπὸ τοῦ 1924 διεξάγομεν.

Ἡ Ἀνάστασις εἶναι καὶ ἡ ἀφετηρία τῆς πορείας τῆς πίστεως.

Αὕτη δὲ ἡ πορεία φθάνει μέχρις ἡμῶν καὶ δι' ἡμῶν θὰ πρέπει νὰ ἐξακολουθήσῃ.

Ἐμπρὸς λοιπὸν.

Καταυγαζόμενοι ἀπὸ τὸ φῶς τῆς Ἀναστάσεως, συνδεόμενοι μὲ τὴν Ἀγάπην, ἀκολουθοῦντες τὸν Ἰησοῦν ὅς συνεχίσωμεν τὴν ἐνδοξον πορείαν τῆς πίστεως.

Εὐχόμενοι καὶ αὖθις τὰ κατὰ Θεὸν ἀγαθὰ καὶ ἐπαναλαμβάνοντες τὴν ἐπινίκιον ὁδὴν «ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ», διατελοῦμεν μετὰ διαπύρων πατρικῶν εὐχῶν καὶ εὐλογιῶν.

† Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ΑΥΞΕΝΤΙΟΣ

Ὁ Γολγοθᾶς

Παρήλθον 20 αἰῶνες περίπου, ἀφ' ὅτου ἐτελέσθη τὸ δράμα τοῦ Γολγοθᾶ. Καὶ τοῦ δράματος τούτου ἀναμνησκεται κατ' ἔτος ἐν ταῖς ἡμέραις αὐταῖς ὁ Χριστιανισμὸς μετὰ πάσης εὐλαβείας καὶ συγκινήσεως. Καὶ ἦτο τὸ δράμα τοῦτο τοσαύτης σπουδαιότητος, ὥστε νὰ κρατῇ ἑκατομμύρια λαῶν εἰς εὐλάβειαν καὶ συγκίνησιν πρὸς τὸ πρόσωπον περὶ τὸ ὁποῖον ἐξελίσσετο;

Ἄς ρίψωμεν ἐν βλέμμα ἐπὶ τῶν τότε ἱστορικῶν γεγονότων.

Κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους ἐμφανίζεται ἄνθρωπος τις ἄσημος, εἰς πτωχὴν οἰκογένειαν ἀνήκων, ἀποζῶσαν ἐκ τῆς ἐργασίας τοῦ ἀρχηγοῦ αὐτῆς, ξυλουργοῦ τὸ ἐπάγγελμα, καὶ ἐκ τοῦ χωρίου Ναζαρέτ καλούμενον, **ἐξ οὗ οὐδὲν ἀγαθὸν ἠδύνατο νὰ εἶναι**. Καὶ κατὰ τοῦ ἀνθρώπου τούτου ἐγείρεται ἡ κατηγορία, ὅτι κινεῖ τὸν Ἰουδαϊκὸν λαὸν εἰς στάσιν καὶ ζητεῖ νὰ ἀνατρέψῃ τὴν Ρωμαϊκὴν Αὐτοκρατορίαν, ὅτι δὲ βλασφημῶν ἐκάλει ἑαυτὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ.

Συνάγονται λοιπὸν κατ' αὐτοῦ οἱ ἄρχοντες τοῦ λαοῦ, οἱ γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι, καὶ κάθηται ἐπὶ τῆς ἡγεμονικῆς ἑδρας ὁ Ρωμαῖος ἡγεμὼν, καὶ συγκροτοῦν

ταὶ ἐσπευσμένως δικαστήρια, καὶ μάλιστα ἐν νυκτί, καλοῦνται μάρτυρες νὰ μαρτυρήσωσιν, ὅτι ὁ δικαζόμενος, **δημοσίᾳ ἐλάλει καὶ οὐδέποτε ἐν τῷ κρυπτῷ**, καὶ νὰ βεβαιώσουν ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον, ὁ κρινόμενος ἐβεβαίουν καὶ ἔλεγεν, ὅτι **«ἡ βκσιλεία ἡ ἐμὴ οὐκ ἔστιν ἐκ τοῦ κόσμου τούτου, εἰ ἐκ τοῦ κόσμου ἦν, οἱ ὑπηρέτοι οἱ ἐμοὶ θὰ ἀγωνίζοντο, ἵνα μὴ ποραδεθῶ καὶ κρίνωμαι οὕτως»**. Καὶ δικάζεται καὶ καταδικάζεται ὁ ἄνθρωπος οὗτος, ὥς λαοπλάνος καὶ ἀνατροπεύς τῆς καθεστηκυίας ἀρχῆς, εἰς τὸν ἀτιμότατον καὶ φρικωδέστατον σταυρικὸν θάνατον ὥς κακοῦργος.

Καὶ ἦτο ἄρά γε ἄξιος τοιαύτης καταδίκης; Ναὶ ἦτο.

Ἐὰν ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἦτο ἐκ τῶν συνήθων ἐγκληματιῶν, ἐὰν ἐνήργει καὶ ἐδίδασκεν, ἵνα ἐφελκύσῃ ἐπαίνους καὶ θαυμασμοὺς περὶ τὸ πρόσωπόν του, ἢ καὶ νὰ ἐπιβάλῃ ἰδέας καὶ δοξασίας διαθρυπτούσας τὴν φιλοδοξίαν καὶ ἰδιοτέλειαν τῶν ἀκολουθῶν καὶ ἀκροατῶν του, ἴσως ἴσως οὐδεμία κατ' αὐτοῦ καταδίωξις θὰ ἐνηργεῖτο, θὰ ἀντιπαρήρχετο καὶ οὗτος, ὥς καὶ πολλοὶ οἱ

πρὸ αὐτοῦ διδάξαντες ἰδέας οὕτως ἀνατρεπτικός.

Καὶ ὁμῶς κατεδικάσθη. Διότι ἐπεζήτη νὰ ἀνατρέψῃ ὁλόκληρον κόσμον ἰδεῶν, ἡθῶν, καὶ ἐθίμων, ἐπεδίωκε νὰ ἀνατρέψῃ τὴν βασιλείαν τοῦ ἄρχοντος τοῦ σκότους καὶ τῆς διαφθορᾶς καὶ ἰδρύσῃ βασιλείαν νέαν, τὴν βασιλείαν τῆς ἀγάπης, καὶ νὰ ἐγκαταστήσῃ ἐν τῇ ψυχῇ τοῦ ἀνθρώπου τὴν εἰρήνην καὶ νὰ ἀπαλλάξῃ τὴν ἀνθρωπότητα ἀπὸ τῆς δουλείας, ὅχι τοῦ Ρωμαϊκοῦ Κράτους, ἀλλ' ἀπὸ τῆς δουλείας τῆς ἠθικῆς διαφθορᾶς, ἐν τῇ ὁποίᾳ σύμπασα ἡ ἀνθρωπότης ἐκυλίετο. Καὶ ὁμῶς κατεδικάσθη! Διότι ἡ κακία ἐκπροσωποπούμενη ὑπὸ τῶν Γραμματέων καὶ Φαρισαίων καὶ τῶν ἀρχόντων τοῦ παλαιοῦ κόσμου δὲν ἠνείχετο τὴν ἀρετὴν· ἡ δουλεία ἔπρεπε ν' ἀντιταχθῇ κατὰ τῆς ἐλευθερίας τῆς συνειδήσεως, τὸ ψεῦδος κατὰ τῆς ἀληθείας, ὁ ἐγωϊσμός κατὰ παντὸς ἀνθρωπίνου δικαιώματος, ὁ ὕλικός κόσμος κατὰ τοῦ πνευματικοῦ.

Καὶ ἰδοὺ ὁ ἀνθρώπος οὗτος ἀναλαμβάνει τὸν ἀγῶνα καθ' ὁλοκλήρου τοῦ κόσμου. Κηρύσσει τὴν νέαν βασιλείαν, ἀλλὰ πνευματικὴν, διδάσκει τὴν ἀγάπην εἰς πάντας, τὴν ἰσότητά μεταξὺ Ἰουδαίου καὶ Ἑλλήνος, δούλου καὶ ἐλευθέρου, ποιεῖ θαύματα, θεραπεύει ἀσθενεῖς, τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν, τρέφει πεινῶντας, «**ἔργα, ἃ οὐδεὶς ἄλλος πώποτε πεποίηκε· λαλεῖ, ὡς οὐδεὶς ἄλλος πρότερον, οὕτω λελάληκεν**». Δὲν ἦτο ἄρα ὡς εἰς τῶν ἀνθρώπων τοῦ κόσμου τούτου, δὲν ἦτο φιλόσοφος, δὲν ἦτο ρήτωρ, ἀλλ' ὑπεράνθρωπος, ἦτο Θεός, ἦτο ἡ δύναμις, ἡ ἀλήθεια, ἦτο ἡ εὐσπλαγχνία, ἡ εὐσπλαγχνισθεῖσα τὴν δυστυχῇ ἀνθρωπότητα, καὶ διὰ τοῦτο ἐπεβλήθη εἰς τὴν ψυχὴν καὶ τὴν καρδίαν αὐτῆς. Καὶ ἐπάνω εἰς τὸν σταυρόν, ὅπου ἐσταυρώθη, ἐσταύρωσε τὰ πάθη καὶ διὰ τοῦ αἵματός του ἀπέπλυνε τὸν ρύπον τῆς ἁμαρτίας καὶ τῆς διαφθορᾶς. Ἐκεῖ ἐπάνω εἰς τὸν σταυρὸν ὑψωθείς ἀνέτρεψεν τὸν παλαιὸν κόσμον καὶ τέλος ἀποθνήσκων εἶπε τὴν τελευταίαν λέξιν «**τετέλεσται**».

Καὶ τί ἐτελέσθη; Τί ἐγένετο;

Ἐὰν ἀνοίξωμεν τὴν ἱστορίαν τοῦ κόσμου, τὴν πρὸ τῶν χρόνων τοῦ σταυρωθέντος καὶ τῶν μετ' αὐτόν, καὶ παρατηρήσωμεν τὴν κατάστασιν τῶν δύο κόσμων, θὰ ἴδωμεν τί μέγα καὶ θαυμαστὸν ἐτελέσθη. Ἐκεῖ λατρεύ-

ονται Θεοὶ ψευδεῖς καὶ ἀνύπαρκτοι, παριστῶντες πᾶσαν ἀνηθικότητα καὶ διαφθοράν. ἔδῳ λατρεύεται Θεὸς τῆς ἀγάπης, τῆς δικαιοσύνης, τῆς εὐσπλαγχνίας. Ἐκεῖ κρατεῖ δουλεία ἀφόρητος, ὁ δὲ ἀνθρώπος πωλεῖται καὶ ἀγοράζεται ὡς κτῆνος· ἔδῳ πάντες οἱ ἀνθρώποι **ΕΛΛΗΝ ΚΑΙ ΙΟΥΔΑΙΟΣ, ΒΑΡΒΑΡΟΣ ΚΑΙ ΣΚΥΘΗΣ, ΔΟΥΛΟΣ ΚΑΙ ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ, εἶναι ἴσοι καὶ ἀδελφοὶ πρὸς ἀλλήλους**. Ἐκεῖ οἰκογενειακὸς βίος δὲν ὑφίσταται· ἡ γυνὴ θεωρεῖται ὡς κτῆμα τοῦ ἀνδρός, δικαιουμένου νὰ διαθέσῃ αὐτὴν κατ' ἄρεσκεῖαν, οὐδεμίαν δὲ ὑποχρέωσιν ἔχοντος ὑπὲρ τῶν τέκνων· ἔδῳ ὁ οἰκογενειακὸς βίος εἶναι ἡ εὐτυχία τῶν ἀνθρώπων, ἡ ἀγάπη τῶν συζύγων, μία ψυχὴ εἰς δύο σώματα, ἐνδελεχὴς μέριμνα ὑπὲρ τῆς ἀνατροφῆς τῶν τέκνων. Ἐκεῖ ἡ λέξις ἠθικὴ εἶναι ἄγνωστος· ἔδῳ ἡ ἠθικὴ εἶναι νόμος ἐγγεγραμμένος εἰς τὴν συνείδησιν τοῦ ἀτόμου. Ἐκεῖ αἱ πάντὸς εἶδους ἀκολασίαι εἶναι ἐπιτετραμμέναι καὶ μάλιστα δημοσίᾳ ἐπιτελοῦνται· ἔδῳ πᾶσα ἀκολασία ἀποτροπιάζεται καὶ ἀπηνῶς καταδίδωκεται. Ἐκεῖ ἡ λέξις φιλανθρωπία καὶ μέριμνα ὑπὲρ τῶν πτωχῶν, ὀρφανῶν καὶ δυστυχῶν εἶναι ἄγνωστος· ἔδῳ ἡ φιλανθρωπία ἐπιβάλλεται ὡς καθῆκον ἐν τῇ συνείδησει τοῦ ἀτόμου, καὶ τῆς Κοινωνίας ἐν γένει. Ἐκεῖ ἐγωϊσμός κτηνώδης καταπιέζων πᾶν ἀνθρώπινον αἶσθημα· ἔδῳ αὐταπάρνησις μέχρι θυσίας τοῦ ἀτόμου πρὸς ἐξευγένισιν καὶ καὶ ἀνύψωσιν τῶν αἰσθημάτων τοῦ ἀνθρώπου.

«**Τὶς σοφὸς καὶ οὐ συνήσει ταῦτα;**»

Δικαίως ἄρα ὁ Χριστιανικὸς κόσμος ἀναμνησκεται τοῦ ἐν Γολγοθᾷ δράματος μετ' εὐλαβείας καὶ συγκινήσεως καὶ ὁμολογεῖ, ὅτι μόνον οἱ λόγοι οἱ ἐπὶ τοῦ σταυροῦ εἶναι ἡ εὐδαιμονία αὐτοῦ.

Ὑπάρχουσι βεβαίως καὶ ἄφρονες καὶ μωροί, οἵτινες Χριστιανοὶ κατ' ὄνομα ὄντες ἐμωράνθησαν ἐν τοῖς διαλογισμοῖς αὐτῶν, ἀλλ' οὐτοὶ εἶναι οἱ προσωρισμένοι εἰς ἀπώλειαν. Ἀληθῶς αἱ ἡμέραι σήμερον εἶνε πονηραί· ἡ ἀσέβεια, ἡ ἀπιστία, ἡ ἀνηθικότης εἰσεχώρησαν ὑπούλως εἰς τὴν Χριστιανικὴν Κοινωνίαν καὶ ἀπελοῦν ν' ἀνατρέψουν τὴν εὐλογημένην χριστιανικὴν οἰκογένειαν καὶ μετ' αὐτῆς αὐτὴν τὴν Κοινωνίαν καὶ τὸ ἔθνος ἡμῶν τὸ Ἑλληνικόν, δι' οὗ ἐδοξάσθη ὁ Υἱὸς τοῦ

Λόγος ἐν τῇ ἐορτῇ τοῦ ἁγίου Πάσχα

«*Αὕτη ἡ ἡμέρα, ἣν ἐποίησεν ὁ Κύριος, ἀγαλλιασώμεθα καὶ εὐφρανθώμεν ἐν αὐτῇ*»,
(Ψαλμ. 117)

Ἡ ἡμέρα αὕτη ἡ φαιδρὰ καὶ κοσμοχαρμόσυνη κατὰ τὴν ὁποίαν τὸ Πανάγιον Πνεῦμα διὰ τοῦ Προφήτου καὶ Βασιλέως Δαβὶδ παραγγέλλει εἰς ἡμᾶς νὰ χαίρωμεν χαρὰν μεγάλην σφόδρα καὶ νὰ εὐφρανθώμεν ἐν αὐτῇ, εἶναι ἡ σημερινὴ ἔνδοξος καὶ λαμπροφόρος ἡμέρα τῆς ἐκ νεκρῶν Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἡμέρα ἐξόχως Δεσποτικὴ καὶ ἐπιβάλλουσα, εἶναι ἡ ἐορτὴ τῶν ἐορτῶν καὶ ἡ πανήγυρις τῶν πανηγύρεων, καθ' ἣν εὐλόγως συγκινεῖται καὶ συνταράσσεται ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον τῆς Οἰκουμένης ὁλόκληρος ὁ ὁρθόδοξος χριστιανικὸς κόσμος.

Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Κυρίου ἡμῶν, ἀγαπητοί, εἶναι τὸ ὄρος ἐκείνο τὸ Μέγα, εἰς τὸ ὁποῖον προτρέπει ἡμᾶς ὁ μεγαλοφωνότατος τῶν Προφητῶν Ἡσαΐας, ἵνα πνευματικῶς ἀναβῶμεν ἐν αὐτῷ, ὅπως θεωρήσωμεν τὴν δόξαν καὶ τὴν μεγαλοπρέπειαν Αὐτοῦ, ὡς νικητοῦ τοῦ θανάτου καὶ Σωτῆρος τῆς ἀνθρωπότητος.

Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ ἔχει ὑπὲρ αὐτῆς ὅλας τὰς ἀποδείξεις καὶ ὅλας τὰς βεβαιότητας, εἶναι τὸ ἱστορικώτατον τῶν γεγονότων, εἶναι τὸ θαῦμα τῶν θαυμάτων μαρτυρούμενον ἐν πρώτοις ὑπὸ τῶν πρώτων Αὐτοῦ Μαθητῶν καὶ Ἀποστόλων ὡς αὐτοπτῶν καὶ λίαν ἀξιοπίστων μαρτύρων, ἐξόχως δὲ ἐπιμαρτυρεῖται καὶ ὑποστηρίζεται ἀκραδάντως ὑπὸ τοῦ ἐπιστραφέντος ἐκ τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ εἰς τὸν Χριστιανισμόν Μεγάλου Ἀποστόλου Παύλου, ὅστις ἦτο πρότερον δεινὸς καὶ ἄσπονδος αὐτοῦ ἐχθρὸς καὶ διώκτης καὶ ἐγένετο ὕστερον ὁ στυλοβάτης καὶ ὁ μέγας αὐτοῦ ἀπολογητὴς καὶ ὁ θερμώτατος διαδόχης, μαρτυρεῖται δὲ καὶ ἐξακολουθεῖ ἥδη βεβαιούμενον ὑπὸ τῆς ἁγίας Αὐτοῦ Ἐκκλησίας ἐπὶ εἴκοσι περὶ πού αἰῶνας καὶ θὰ μαρτυρηθῇ μέχρι συντελείας τῶν αἰώνων, διότι εἶναι ἀλήθεια μένουσα εἰς τὸν αἰῶνα.

Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ εἶναι ὁ θρίαμβος τοῦ ἐπὶ γῆς θείου ἔργου Του, εἶναι ἡ ἐπισφράγις τῆς θείας διδασκαλίας Του, εἶναι ὁ θρίαμβος τῆς ἀρετῆς κατὰ τῆς κακίας, εἶναι ὁ θρίαμβος τῆς ζωῆς κατὰ τοῦ θανάτου, εἶναι ὁ θρίαμβος τοῦ Χριστοῦ κατὰ τοῦ Διαβόλου, εἶναι τέλος τὸ κορύφωμα καὶ ἡ κορωνίς ὅλων τῶν ἀποδείξεων ἐν γένει τῆς θεότητος Αὐτοῦ. Καὶ πῶς ἦτο δυνατόν νὰ κρατηθῇ ἐν τῷ τάφῳ καὶ νὰ μὴ ἀναστηθῇ Ἐκεῖνος ὅστις διὰ μόνου τοῦ Λόγου Αὐτοῦ ἀνήγειρεν

ἀνθρώπου ὁ ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ ὑψωθείς.

Κατὰ τῶν κακῶν τούτων ἅς ἀντιτάξωμεν καὶ ἡμεῖς τὸν λόγον ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ, ὅστις εἶναι δύναμις εἰς ἡμᾶς τοὺς θέλοντας νὰ σωθῶμεν, διότι, «**εἶναι δύναμις Θεοῦ εἰς σωτηρίαν παντὶ τῷ πιστεύοντι**».

ἐκ τοῦ τάφου τοὺς νεκρούς, ἦτοι ἀνέστησεν τὸν τετραήμερον καὶ ὁδωδῶτα Λάζαρον, τὸν μονογενῆ Υἱὸν τῆς χήρας Ναὶν καὶ τὴν θυγατέρα Ἰαείρου τοῦ Ἑκατοντάρχου ;

Ὁ Χριστὸς ἀνέστη ἀληθῶς ἐκ τῶν νεκρῶν, διότι ἦτο Θεάνθρωπος, καὶ ὁ θάνατος δὲν ἠδύνατο φρεσὶ νὰ ἐπικρατήσῃ Αὐτοῦ, ἀναμαρτήτου ὄντος. Ἀπέθανε διότι ἠθέλησε ν' ἀποθάνῃ ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος διὰ τὴν σωτηρίαν ἡμῶν τῶν ἁμαρτωλῶν καὶ ἀξιοθανάτων, καὶ ἀνέστη ἐνδόξως καὶ αὐτεξουσίως ὡς Θεὸς Παντοκράτωρ καὶ Παντοδύναμος διὰ τὴν δικαίωσιν ἡμῶν. Καὶ πῶς ἦτο δυνατόν ὁ τάφος νὰ κρύψῃ τὸν ἥλιον καὶ ἡ ζωὴ νὰ ἐξαφανισθῇ τέλειον καὶ διὰ παντὸς ὑπὸ τοῦ θανάτου ; ὁ Χριστὸς εἶναι ἥλιος τῆς Δικαιοσύνης, εἶναι δὲ συνεπῶς Αὐτὴ ἡ ζωὴ καὶ ἡ Ἀνάστασις, ὡς εἶπεν ὁ ἴδιος· «**Εγὼ εἰμι ἡ Ἀνάστασις καὶ ἡ Ζωὴ**». Ἐπομένως ἦτο φύσει ἀδύνατον ὁ τάφος νὰ κρύψῃ τὸν ἥλιον καὶ νὰ ἐξαφανίσῃ τὴν ζωὴν, τοῦτέστι νὰ διαφθείρῃ τὸν Ζωοδότην καὶ τὸν ἀπόλυτον Κύριον τῶν Δυνάμεων καὶ ἐξουσιαστὴν τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου. Ἀνέστη λοιπὸν ὁ Κύριος καὶ ἐβεβαίωσε διὰ τῆς Ἀναστάσεως Του τὴν ἀλήθειαν τῆς καθολικῆς ἀναστάσεως τῶν νεκρῶν. Ἀνέστη καὶ ἐστερέωσε τὴν πίστιν εἰς τὴν ἀθανασίαν τῆς ψυχῆς, τὴν πίστιν εἰς τὴν μισθοποδοσίαν τῶν ἔργων, τὴν πίστιν εἰς τὴν ἐπ' ἀγαθῶν αἰώνιον ζωὴν τῶν Δικαίων καὶ εἰς τὴν ἐπὶ κακῶν βασανιστικὴν καὶ ἐπώδυνον ζωὴν τῶν ἀσεβῶν καὶ ἀπίστων καὶ ἀμετανοήτων ἁμαρτωλῶν τῶν κακῶς τοῦτέστιν ἐπὶ τῆς γῆς πολιτευνέντων.

Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἡ αὐταπόδεικτος ἀπόδειξις τῆς ἀθανασίας. 1600 ἑκατομμύρια ἀνθρώπων σήμερον ἦτοι ὁρθοδόξων καὶ ἑτεροδόξων κλίνουσι γόνυ καὶ προσκυνοῦσι τὸν ἐκ νεκρῶν ἀναστάντα Σωτῆρα τῆς ἀνθρωπότητος Ἀπὸ μυριάδων στομάτων σήμερον ἐξέρχεται ψαλλόμενον ἐν ἀλαλγμῷ κατὰ τὴν γλῶσσαν τοῦ Προφητὰν Δαβὶδ τὸ ἐπινίκιον ᾄσμα κατὰ τοῦ θανάτου καὶ ὑπὲρ τῆς ζωῆς, τὸ γλυκύτατον καὶ πανεφρόσυτον ἐκείνο ᾄσμα, τὸ ᾄσμα τὸ καινὸν τοῦτέστι τὸ «**Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν θανάτῳ θάνατον πατήσας καὶ τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι ζωὴν χαρισάμενος**» καὶ ἀπανταχοῦ οἱ χριστιανοὶ χαιρετίζουσιν ἀλλήλους ᾄσμα Ἱζόμενοι καὶ προσφωνοῦντες μετὰ χαρᾶς καὶ ἀγαλλιᾶσεως ἀπεριγράπτου· «**Χριστὸς ἀνέστη, ἀληθῶς ἀνέστη**».

Ὁ Χριστὸς ἀνέστη ἐκ τῶν νεκρῶν ψυχῇ τε καὶ σώματι καὶ ἡ ἀνάστασις τῶν νεκρῶν εἶναι δόγμα χριστιανικόν, διὸ καὶ ἡμεῖς ὁμολογοῦμεν εἰς τὸ ἱερὸν σύμβολον τῆς πίστεώς μας «**Προσδοκῶ ἀνάστασιν νεκρῶν καὶ ζωὴν τοῦ μέλλοντος αἰῶνος**»· τὸ δόγμα τοῦτο τὸ ἐβεβαίωσε ὁ Χριστὸς διὰ τῶν ἐξῆς θεοπροπῶν καὶ ἀξιοπίστων Αὐτοῦ λόγων· «**Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅτι ἔρχεται ὥρα καὶ νῦν ἐστὶ, ὅτε οἱ νεκροὶ ἀκούσονται τῆς φωνῆς τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ καὶ οἱ ἀκούσαντες ζήσονται..... καὶ μὴ θαυμάζετε τοῦτο, ὅτι ἔρχεται ὥρα, ἐν ἣ πάντες οἱ ἐν τοῖς μνημείοις ἀκούσονται τῆς φωνῆς**

νῆς Αὐτοῦ καὶ ἐκπορεύονται οἱ τὰ ἀγαθὰ ποιήσαντες εἰς ἀνάστασιν ζωῆς, οἱ δὲ τὰ φαῦλα πράξαντες εἰς ἀνάστασιν κρίσεως»· τὸ μέγιστον τοῦτο δόγμα ὁ Χριστὸς οὐ μόνον τὸ ἐβεβαίωσε διὰ λόγων, ἀλλὰ τὸ ἀπέδειξε περιφανῶς διὰ τῆς ἐνδόξου Αὐτοῦ ἐκ νεκρῶν ἀναστάσεως· ὥστε καὶ ἡ ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ εἶναι καὶ ἡ ἀνάστασις ἡμῶν τῶν πιστευόντων εἰς Αὐτὸν διὰ τοῦ ἐλέους καὶ τῆς χάριτος Αὐτοῦ. Ἀλλὰ καὶ ἡ ἀνάπλασις καὶ ἡ ἀναγέννησις ἡμῶν διαφθαρέντων ὑπὸ τῆς ἁμαρτίας οὐδενὸς ἄλλου ἢ τοῦ ἔργου εἰμῇ Αὐτοῦ τοῦ ἐνανθρωπήσαντος Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ, τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καθ' ὃ βροντοφωνεῖ καὶ δογματίζει ὁ Μέγας τῶν Ἑθνῶν ἀπόστολος Παῦλος λέγων εἰς τὴν πρὸς Γαλάτας ἐπιστολὴν του· «Οἷκ' Ἀγγελος, οὐκ ἄνθρωπος, ἀλλ' Αὐτὸς ὁ Κύριος ἔσωσεν ἡμᾶς». Καὶ καθὼς ὁ ὥρολογιοποιὸς αὐτὸς μόνος δύναται νὰ κατασκευάσῃ, τὸ ὥρολόγιον, καὶ ὅταν τοῦτο διαφθαρῇ ἢ χαλάσῃ, αὐτὸς μόνον δύναται νὰ τὸ διορθώσῃ, οὕτω καὶ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἀφοῦ ἐπλασεν ἡμᾶς ὡς Θεὸς Παντοδύναμος, Αὐτὸς Μόνος ἡδύνατο καὶ νὰ μᾶς ἀναπλάσῃ καὶ ζωοποιήσῃ καὶ διορθώσῃ διαφθαρέντας καὶ νεκρωθέντας ὑπὸ τῆς ἁμαρτίας. Ἀλλ' ἀναπλάττει καὶ ζωοποιεῖ καὶ σφίζει ὁ Κύριος τοὺς πιστεύοντας καὶ οὐχὶ τοὺς ἄσεβεις καὶ ἀμετανοήτους, οἵτινες εὐρίσκονται ὑπὸ τὸ κράτος καὶ τὴν ἐξουσίαν τοῦ Διαβόλου, ὅστις ἄγει αὐτοὺς εἰς ἀπώλειαν.

Ἐπὶ τῆς πίστεως λοιπὸν εἰς τὴν ἐκ νεκρῶν ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ θεμελιούται ὁλόκληρον τὸ χριστιανικὸν οἰκοδόμημα, πᾶν δὲ μέλος τῆς χριστιανικῆς κοινωνίας εἶναι καὶ εἰς

μάρτυς τῆς ἀληθείας ταύτης, διότι θεμελιούται ἐπ' αὐτῆς εἶναι λοιπὸν φύσει ἀδύνατον ὄχι μόνον νὰ εἶναι τις χριστιανὸς ἀλλὰ καὶ ἄθεος λογίζεται ἐντελῶς, ἐὰν δὲν πιστεύῃ εἰς τὴν ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ καὶ τοιοῦτοι εἶναι οἱ θεοκτόνοι Ἑβραῖοι, οἱ ἀντίχριστοι Μωαμεθανοί, οἱ ἄφρονες καὶ παράφρονες Μασόνοι καὶ πάντες οἱ ἄσεβεις καὶ ἄπιστοι τοῦ αἰῶνος τούτου τοῦ πονηροῦ. Ἀλλ' ἡμεῖς ἀδελφοὶ οἱ χάριτι θεῆα καταξιωθέντες νὰ εἴμεθα ὀρθόδοξοι χριστιανοὶ εὐλογοῦμεν καὶ δοξάζομεν τὸν λατρευτὸν Θεὸν καὶ Σωτῆρα ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν καὶ προσκυνοῦμεν τὸν Σταυρὸν καὶ τὴν Ἀνάστασιν Αὐτοῦ, δι' ἧς ἐκ τοῦ θανάτου εἰς τὴν ζωὴν καὶ ἐκ τῆς γῆς εἰς τοὺς οὐρανούς διεβίβασε καὶ ἀνεβίβασεν ἡμᾶς ὁ φιλόανθρωπος Κύριος.

Δεῦτε λοιπὸν λάβωμεν φῶς ἐκ τοῦ ἀνεσπέρου φωτός τοῦ ἐκ τοῦ τάφου ἀνατείλαντος καὶ φεγγολοῦντος· ἀλλὰ προσέλθωμεν μετὰ πίστεως θερμῆς καὶ ἀγάπης πολλῆς· ἄς φωτισθῶμεν ἐκ τοῦ ἱλαροῦ καὶ γλυκυτάτου φωτός τοῦ Χριστοῦ· ἄς ἀγαπήσωμεν τὸν Σωτῆρα ἡμῶν, διότι πρῶτος Αὐτὸς ἠγάπησεν ἡμᾶς, καὶ παρέδωκεν ἑαυτὸν εἰς θάνατον καὶ θάνατον σταυρικὸν καὶ ἐπονείδιστον, ἵνα ζωοποιήσῃ καὶ σώσῃ ἡμᾶς ἀπὸ τὸν αἰώνιον θάνατον. Ἀς ἀγαπήσωμεν πάντας κατὰ τὸν λόγον καὶ τὸ θέλημα τοῦ Χριστοῦ ἦτοι φίλους καὶ ἐχθρούς, μὴ νικώμενοι ὑπὸ τοῦ κακοῦ, ἀλλὰ διὰ τοῦ ἀγαθοῦ νικῶντες τὸ κακὸν καὶ ἐξαφανίζοντες αὐτό. Ἡ ἐχθρα ἡμῶν ἔστω πρὸς μόνον τὸν Διάβολον καὶ τὴν ἁμαρτίαν καὶ οὐχὶ πρὸς τοὺς ὑπ' αὐτοῦ πλανημένους ἀνθρώπους, τοὺς ὁποίους πρέπει νὰ οἰκτείρωμεν μᾶλλον καὶ νὰ προσπαθῶμεν ἐφ' ὅσον εἶναι εἰς ἡμᾶς δυνατόν νὰ ἐξα-

Ἀπὸ τὴν πανήγυριν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ εἰς τὸν δώνυμον ἱερὸν Ναὸν τῆς Στυλίδος, ἔνθα πλῆθος εὐλαβῶν προσκυνητῶν προσῆλθον ἀπὸ Λαμίας, Δομοκόν, Πουγγάκια, ὡς καὶ ὁ Δήμαρχος τῆς πόλεως.

γάγωμεν αὐτοὺς ἐκ τῆς πλάνης καὶ τῆς ἁμαρτίας, καὶ νὰ φωτίσωμεν διὰ τοῦ φωτός τῆς ἀληθείας, ἐὰν ὡς ταύτης ἐπιδεικτικοί, ποιοῦντες τοῦτο ἐξ ἀγάπης χριστιανικῆς πρὸς σωτηρίαν τῆς ψυχῆς αὐτῶν, ἵνα καὶ ἡμεῖς καλύψωμεν τὸ πλῆθος τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν, καθὼς μᾶς συμβουλεύει ὁ θεῖος ἀδελφόθεος Ἰάκωβος ἐν τέλει τῆς καθολικῆς ἐπιστολῆς του καὶ καθὼς ἀπαιτεῖ ὁ Θεὸς λέγων «**ὁ ἐξάγων ἄξιον ἐξ ἀναξίου ὡς τὸ στόμα μου ἔσται**». Ἄξιοι δὲ πράγματι οἴκτου καὶ μυρίων δακρύων εἶναι οἱ δυστυχεῖς ἐκεῖνοι ἐκ τῶν λεγομένων σήμερον χριστιανῶν, οἵτινες μεγάλην καὶ υπερβάλλουσαν ἀγάπην καὶ στοργὴν δεικνύουσι καὶ αἰσθάνονται εἰς τὴν εἰδωλολατρικὴν ἀρχαιότητα καὶ μειοῦσι τὸν χριστιανισμόν τοῦτέστι ὑποτιμῶσι τὴν Ἱερουσαλὴμ καὶ ἀνυψοῦσι τὰς Ἀθήνας ὡς ἦσαν αὐταὶ πρὸ Χριστοῦ εἰς τὸ σκότος τῆς εἰδωλολατρίας. Ὑποτιμῶσι τὴν Ἀγίαν Σιών καὶ υπερτιμῶσι τὴν Ἀκρόπολιν τῶν Ἀθηνῶν, ὑποτιμῶσι τὸν Ζωοδόχον Τάφον τοῦ Κυρίου καὶ τὸν Ναὸν τῆς Ἀναστάσεως Αὐτοῦ, ὡς καὶ τὸν ναὸν τῆς Ἀγίας τοῦ Θεοῦ Σοφίας ἐν Κωνσταντινουπόλει, καὶ ἀνυψοῦσι μέχρις ἀποθέσεως τὸν Παρθενῶνα τοῦ Ἰκτίνου, τὸ ἄγαλμα τοῦ Ἑρμοῦ τοῦ Πραξιτέλους καὶ τὰ εὑρήματα τῶν Μηκνῶν τῶν Δελφῶν καὶ τῆς Τρωάδος.

Προτιμῶσι τὸν ὕμνον τοῦ Ἀπόλλωνος ἀπὸ τὸν ὕμνον πρὸς τὸν Σωτῆρα Χριστὸν καὶ καταφέρονται σατανικῶς κατὰ τοῦ μυστηρίου τῆς ἀπολυτρώσεως ἧτοι κατὰ τοῦ Χριστοῦ καὶ τοῦ Εὐαγγελίου, εὐχόμενοι φεῦ!! τὴν ἐπάνοδον καὶ ἐπαναφορὰν τῆς ἀνθρωπότητος εἰς τοὺς χρόνους ἐκεῖνους τῆς κτηνωδίας καὶ θηριωδίας, εἰς τὴν ἐποχὴν τοῦ πολυθεϊσμοῦ καὶ τῆς ἀγνοσίας τοῦ ἀληθινοῦ καὶ ζώντος Θεοῦ.

Ἡμεῖς δέ, ἀδελφοί, ὡς ὁπαδοὶ καὶ λάτραι τοῦ Ἐσταυρωμένου καὶ ἐκ νεκρῶν Ἀναστάντος Σωτῆρος ἡμῶν, στῶμεν καλῶς, στῶμεν μετὰ φόβον, διότι κατὰ τὸν προφήτην Δαβὶδ· «**κύκλω οἱ ἀσεβεῖς περιπατοῦσιν**», διὰ νὰ ἀποπλανήσωσιν ἡμᾶς ἀπὸ τῆς πίστεως, τῆς ἐλπίδος καὶ τῆς ἀγάπης τοῦ γλυκυτάτου Θεανθρώπου Σωτῆρος ἡμῶν ἃς μελετῶμεν τακτικῶς τὸν λόγον τοῦ Θεανθρώπου Σωτῆρος ἡμῶν ἃς μελετῶμεν τακτικῶς τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, ὅστις φωτίζει, ζωοποιεῖ καὶ τρέφει τὰς ψυχὰς ἡμῶν πνευματικῶς, ἃς προσερχώμεθα εἰς τοὺς ἱερούς ναοὺς πρὸς δοξολογίαν τοῦ Θεοῦ, ἃς κοινωνῶμεν συνεχῶς καὶ μετὰ φόβου Θεοῦ, πίστεως καὶ ἀγάπης τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων, ὅπως ἐνισχυώμεθα οὕτως εἰς τὴν ἀκριβὴ ἐκτέλεσιν τῶν ὑψηλῶν καθηκόντων μας πρὸς τὸν Θεόν, πρὸς ἑαυτοὺς καὶ πρὸς τὸν πλησίον, ὁ ὅτι ἄνευ τοῦ ἁγιασμοῦ τῆς ψυχῆς ἡμῶν καὶ τῆς δυνάμεως, ἣν παρέχει εἰς ἡμᾶς ἡ χάρις τῶν Ἁγίων Μυστηρίων ἧτοι τὸ Σῶμα καὶ τὸ Αἷμα τοῦ Χριστοῦ, ἅτινα μεταλαμβάνομεν διὰ τῶν Μυστηρίων τῆς θείας Εὐχαριστίας εἶναι φύσει ἀδύνατον νὰ ἐκτελέσωμεν τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ τὸ ἀγαθὸν καὶ εὐάρεστον καὶ τέλειον καὶ λατρεύω ἐν αὐτὸν οὐχὶ τυπικῶς ἀλλ' ἀληθῶς καὶ οὐσιαστικῶς καὶ θαυμάσιως ἔτοιμοι καὶ πρόθυμοι, ὄντες ἵνα καὶ τὴν ζωὴν ἡμῶν ἐν ἀνάγκῃ θυσιάσωμεν ὑπὲρ τῆς δόξης τοῦ ὀνόματός Του. Ἀς ἀναπέμψωμεν δὲ καὶ σύντομον προσευχὴν ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυ-

ρίου καὶ καταπαύομεν τὸν λόγον:

Δέσποτα Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν Οἰκτιρῶν καὶ ἐλεήμων σφόδρα, ὁ ὑπὲρ ἡμῶν ἔκυσίως σαρκὶ παθὼν καὶ ἀποθανὼν, ἐν δὲ τῇ παρουσίᾳ ἡμέρᾳ αὐτεξουσίως καὶ ἐνδόξως Ἀναστὰς ἐκ τῶν νεκρῶν ὡς Θεὸς Παντοκράτωρ καὶ Παντοδύναμος. Δεόμεθά Σου, Κύριε, πάρεσο καὶ ἐν μέσῳ ἡμῶν Ἰλεως καὶ εὐμενής, ὡς πάλαι ἐνεφανίσθης ἐν μέσῳ τῶν μαθητῶν Σου καὶ τὴν εἰρήνην Σου δούς εἰς αὐτοὺς, ἣν δώρησαι καὶ εἰς τοὺς ἀναξίους ἡμᾶς καὶ καταξίωσον, ἵνα ἀπὸ τοῦ τάφου τῆς ἁμαρτίας ἐγερθέντες περιπατήσωμεν καὶ ὁδεύσωμεν τὴν νέαν ζωὴν, ἣν εἰς ἡμᾶς διεχάραξας, ἵνα ἐν τῇ ἀναστάσει τῆς ἐσχάτης ἡμέρας, ὅταν Σὺ φανερωθῇς ἡ ζωὴ καὶ ἡ Ἀνάστασις ἡμῶν, τότε καὶ ἡμεῖς φανερωθῶμεν ἐνώπιόν Σου ἐν δόξῃ καὶ οὕτω πάντοτε μετὰ Σοῦ νὰ ζῶμεν εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἐλευθέρωσον ἡμᾶς, Σῶτερ γλυκύτατε, ἐκ πάντων τῶν ὀλεθρίων παθῶν καὶ κακῶν ἐπιθυμιῶν καὶ τῶν ἐξ αὐτῶν προερχομένων ἀκαθάρτων, αἰσχρῶν, βλασφημιῶν, πονηρῶν καὶ ψυχοφθόρων ἐν γένει λογισμῶν. Μὴ χωρίσῃς ἡμᾶς τῆς μερίδος τῶν σωζομένων Πανάγαθε καὶ Πολύελεε Σῶτερ. Ἀνάστησον τὰς ψυχὰς καὶ τὰ σώματα ἡμῶν καὶ ἀπάλλαξον ἡμᾶς ἀπὸ παντὸς μολισμοῦ σαρκὸς καὶ πνεύματος. Ὅτι Σὺ εἶ ἡ ἐλπίς ἡ ζωὴ καὶ ἡ Ἀνάστασις ἡμῶν καὶ σοὶ τὴν δόξαν καὶ εὐχαριστίαν καὶ προσκύνῃσιν καὶ λατρείαν ἀναπέμπομεν τῷ ἐκ τοῦ τάφου ἀνατείλαντι ἡλίῳ τῆς Δικαιοσύνης καὶ φωτίσαντι καὶ ζωογονήσαντι καὶ σώσαντι ἡμᾶς ἐν Κυρίῳ καὶ Θεῷ καὶ Σωτῆρι ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστῷ σὺν τῷ Ἀνάρχῳ Σου Πατρὶ καὶ τῷ Παναγίῳ Σου Πνεύματι εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων ἀμήν.

ΚΙΝΗΣΕΙΣ ΚΛΗΡΙΚΩΝ

Πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῶν ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα παραρτημάτων ἡμῶν, ἅτινα στεροῦνται Ἱερέων, κατὰ τὸ διάστημα τῆς Ἀγίας καὶ Μ. Τεσσαρακοστῆς οἱ Ἱερεῖς μας ἐκινήθησαν ὡς ἀκολούθως:

- 1) Ὁ Ἀρχιμ. Μερκούριος Καλοσχάμης μετέβη δις εἰς Τήνον.
- 2) Ὁ Ἀρχιμ. Εὐγένιος Στεργογιάννης δις εἰς Σάμον.
- 3) Ὁ Ἀρχιμ. Χριστόφορος Παπαγεωργίου εἰς Βόλον.
- 4) Ὁ Ἀρχιμ. Πανάρετος Πετρίδης εἰς Πάρον καὶ Ἡράκλειον Κρήτης.
- 5) Ὁ Ἀρχιμ. Βασίλειος Λιάτσος εἰς Πάτραν καὶ Βουρβουρα Τριπόλεως.
- 6) Ὁ Αἰδес Γεώργιος Κοκκάλας εἰς Ἐλευσίνα.
- 7) » » Στυλιανὸς Μουσᾶς ἐκ Θεσ/νίκης, εἰς Πτολεμαῖδα καὶ Νάουσιν.
- 8) Ὁ Αἰδес Γεώργιος Παπαναγιώτου ἐκ Πονγυκίων εἰς Λαμίαν.
- 9) Ὁ Αἰδес Γεώργιος Πατσάλᾶς εἰς Ἁγίον Πνεῦμα Σερρών καὶ εἰς χωρία τῆς Λαρίσης.
- 10) Ὁ Αἰδес Στέφανος Κριτάκης εἰς I.M. Ἀγ. Κωνσταντίνου Χίου.
- 11) Ὁ Αἰδес Νικόλαος Καλοσχάμης εἰς Λαμίαν.
- 12) Ὁ Ἀρχιμ. Ἰουστίνος εἰς Πάρον.

ΕΙΣΦΟΡΑΙ ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΥ

Μέσω Σεβ. Αγ. Σαλαμίνος κ.κ. Γεροντίου

*Αντωνία Μήτρον (Κιάτο)	50
*Ιερεὺς Γεώρ. Πατσαλᾶς (Σέρραι)	200
Σωτήριος Καλοζούμης (Μέγαρο)	100
Νικόλαος Λεούσης (Πειραιεύς)	50
*Αντώνιος Σταμπόλας (Μέγαρο)	200
*Ιωάννης Σακοναδόπουλος (Μέγαρο)	100
Μαρία Κιμπουροπούλου (Μ. Πεύκο)	50
*Ιορδάνης Σαρρῆς »	50
Βασίλειος Πανόπουλος (Βούρβουρα) Κυνουρίας	200
*Οσιώτατος Μωϋῆς (*Αγ. Όρος)	50
Βασιλική Μάγκα	50
Εὐριδίκη Πύρρου (*Αθήναι)	1.000
*Αθανάσιος Γκαγκαλιᾶς (*Επανωμή)	200
Δημήτριος Οικονομίδης »	200
*Αντώνιος Μπαλάσας »	200
Στέφανος Στωλλάκης (Νάξος)	200
Θωμᾶς Ζάλιος (Νάουσα)	100
Σωτήριος Παπαθανασίου (Καστοριά)	50
Καλλιόπη Παπαϊωάννου »	100
*Αντώνιος Βέλλος »	50
Μαριάνθη Καρανικόλα (Κιλκίς)	500
Καλλιόπη Καρανικόλα »	500
*Αρχιμ. Θεωνᾶς Μαργαριτόπουλος (Φάρσαλα)	700
Στέφανος Ἀργυρούλης (Λάρισα)	50
Γεώργιος Παπατριανταφύλλου (Λάρισα)	100
*Αστέριος Ψάλτης (Χαλκιδική)	100
*Ελευθέριος Ψάλτης »	100
*Ιωάννης Παπαθανασίου (Χαλκιδική)	150
Εμ. Μάριος Ροβιδάκης (*Ηράκλειον Κρήτης)	500
Κοσμάς Μοναχὸς (*Αγ. Όρος)	500
Χριστόφορος Μοναχὸς (*Αγ. Όρος)	500
I.N. Αγ. Αναργύρων (Σάμος)	300
*Ιερομόναχος Εὐγένιος (*Αθήναι)	500
Εὐάγγελος Στεφανῆς (Λαμία)	100
*Αρχ. Ἀγαθάγγελος Βούρδουλας (Σέρραι)	1.000
Εὐρήνη Κακουδάκη (Πύργος)	300
*Αρχ. Ἰάκωβος Παπαδέλης (Θέρμη Θεσ)νίκης)	730
Στέργιος Κριτσανίδης (Καβάλα)	100
*Αλέξανδρος Παπαδόπουλος (Πτολεμαῖς)	50
*Αθανάσιος Ποσπίλας (Λάρισα)	200
*Αρχ. Παΐσιος Εὐθυμιάδης (Βαρνάβα Ἀττικῆς)	300
Σωματοῖον Ζωοδ. Πηγῆς (Φάρσαλα)	200
Γεώργιος Κεπάπογλου (Λάρισα)	800
*Οσιώτατος Ἀντώνιος Γκίνης (*Αγ. Όρος)	1.000
Χαριτούλα Βασιλάκη (Χίος)	100
Μαρία Ζανταλή (Σάμος)	150
Αναστασία Σώμογλου (Βόλος)	500
*Ανόνημοι (*Αθήναι)	50
Σύνολον	13.280
*Εκ προηγουμένων	187.518
Γεν. Σύνολον	200.798

Ἀπάντησις εἰς Ἀρχιμανδρίτην

Πολὺ ὄψιμον τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ Πανοσιολογιωτάτου Ἀρχιμανδρίτου κ. Π. Πετρίδη νὰ διαφωτίσῃ τὸ ἑλληνικὸν κοινὸν διὰ τὸ ἡμερολόγιον εἰς τὸν «Ἐθνικὸν Κήρυκα» (14-4 65).

Θὰ ἦτο καλλίτερον νὰ διέθετε τὸν λόγον δι' ἄλλα ζητήματα καὶ νὰ συμβάλῃ εἰς τὴν ἐξυγιάνσιν τῆς ἑλληνικῆς κοινωνίας.

Ἐν πάσῃ περιπτώσει ἂς γνωρίζῃ ὁ Ἅγιος Ἀρχιμανδρίτης τὰ ἑξῆς :

α) Ἀντικρούσαμε τὴν ἡμερολογιακὴ μεταρρύθμισιν, διότι αὕτη εἰσῆχθη ἄνευ συνοδικῆς διαγνώμης τῶν ἐπὶ μέρους Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν καὶ προεκάλεσεν οὕτω τὴν διάσπασιν τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὴν ἐκδήλωσιν τῆς λατρείας.

β) Ἡ συνύπαρξις δύο ἡμερολογίων εἰς τὸν λειτουργικὸν βίον τῆς Ἐκκλησίας (τοῦ Ἰουλιανοῦ διὰ τὰς κινινὰς ἑορτὰς καὶ τοῦ Γρηγοριανοῦ διὰ τὰς ἀκινήτους προκαλεῖ τεραστίας τυπικὰς ἀνωμαλίας, ἀλλὰ καὶ καταργεῖ ἐνίοτε ὁλοκληροῦς νηστείας, ὅπως τὴν νηστείαν τῶν Ἀγ. Ἀποστόλων, ὅσαςκις τὸ Πάσχα εἶναι ὄψιμον.

γ) Συμφωνοῦμε καὶ ἡμεῖς μετὰ τὸν ἀρθρογράφον Ἀρχιμανδρίτην ὅτι «τὸ ἡμερολόγιον εἶναι ζήτημα τῶν ἀστρονόμων» καὶ δι' αὐτὸ δὲν ἔπρεπε νὰ διαταραχθῇ ἡ ἀρχαία πράξις τῆς Ἐκκλησίας.

Ἐν τῇ κενολόγῳ σπουδῇ του ὁ Ἅγιος Ἀρχιμανδρίτης ὁμιλεῖ δι' ἀξέστους μοναχοὺς ποὺ «κατῶρθωσαν με πείσμα τους νὰ δημιουργήσουν κατάστασιν». Πλανᾶται, διότι ἡ ἀντίδρασις κατὰ τῆς ἡμερολογιακῆς μεταρρυθμίσεως προῆλθε κατ' εὐθείαν ἀπὸ τὸν εὐσεβεῖ λαόν, κατὰ τὸ 1924, οἱ δὲ Ἀγιορεῖται Πατέρες εὗρον ἐτοίμην καὶ ἐσχηματισμένην ἐξ ἐαυτῆς ποίμνην.

Με τὸν ἀγῶνα δὲ αὐτὸν συνέδεσαν τὰ ὀνόματά των διαπρεπεῖς Ἀρχιερεῖς τῆς κρατοῦσης Ἐκκλησίας, καθηγηταί, ἐπιστήμονες καὶ λοιποὶ πολῖται, διακρινόμενοι διὰ τὴν εὐσέβειαν καὶ τὸ ἦθος των.

Τὸ πείσμα τὸ ἐπέδειξαν οἱ ἐκπρόσωποι τῆς κρατοῦσης Ἐκκλησίας οἵτινες ἐδίωξαν μετὰ φανατισμοῦ καὶ μέχρις ἐξοντώσεως τοὺς ὁπαδοὺς ἡμῶν.

Ἐρωτῶμεν δὲ καὶ προκαλοῦμεν εἰς ἀπάντασιν τὸν Ἅγιον Ἀρχιμανδρίτην : Ποία ἡ πνευματικὴ πρόδος εἰς τοὺς κόλπους τῆς κρατοῦσης Ἐκκλησίας, μετὰ τὴν ἡμερολογιακὴν καινοτομίαν ; Τί ἐπέτυχον οἱ πεφωτισμένοι καὶ ἐγγράμματοι ;

Ὁ δείκτης τῆς ἐπιτυχίας εἶναι ἡ ἀντίδρασις τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Αὐγουστίνου Καντιώτη καὶ τῶν συνεργαζομένων μετ' αὐτοῦ ἰδιωτῶν καὶ ὀργανώσεων !

Ἡμεῖς, τοῦλάχιστον, οἱ «ἄξεστοι» ἐμορφώσαμεν φιλακόλουθον πνεῦμα, σεβασμοῦ πρὸς τὴν τάξιν τῆς Ἐκκλησίας, ἐκαλλιεργήσαμεν, ἐν ᾧ μέτρῳ ἠδυνάμεθα, τὸ συντηρητικὸν Πνεῦμα καὶ ἐπιστεῦσαμεν, ὅτι ἡ Ἐκκλησία εἶναι παλλάδιον Χάριτος.

Τὸ ἡμερολόγιον ὑπῆρξε δι' ἡμᾶς ἀφορμὴ ἐνὸς

Σεχονότα και ΚΡΙΣΕΙΣ

ΜΙΑ ΕΥΣΤΟΧΟΣ ΕΡΩΤΗΣΙΣ

Υπό του Βουλευτού κ. Εύαγ. Τομαρά κατετέθη εις την Βουλὴν ἡ κατωτέρω ἐρώτησις :

Πρὸς τὴν Βουλὴν τῶν Ἑλλήνων
Ἐρώτησις Εὐαγ. Τομαρά
Βουλευτοῦ Ἀττικῆς

Παρακαλεῖται ὁ ἀξιότιμος κ. Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως καὶ συνάμα Ὑπουργὸς ἐπὶ τῆς Παιδείας καὶ τῶν Θρησκευμάτων, ὅπως πληροφορήσῃ τὴν Βουλὴν πότε προτίθεται νὰ καταργήσῃ τὴν ὑπ' ἀριθ. 45 πράξιν τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, ἐκδοθεῖσαν ἐν ἔτει 1951, δι' ἧς λαμβάνονται μέτρα διώξεως κατὰ μεγάλης μερίδος τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ ἐπὶ τῷ λόγῳ, ὅτι ἐπιθυμεῖ νὰ θρησκευῇ κατὰ τὸ Πάτριον Ὁρθόδοξον Ἑορτολόγιον καὶ οὐχὶ μὲ τὴν νεοεισαχθεῖσαν καινοτομίαν ἀπὸ τοῦ ἔτους 1924 εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος, κατὰ τρόπον ἐπαναστατικὸν καὶ ἄνευ συμφωνοῦ γνώμης ἀπασῶν τῶν ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ἡτις ἀνέτρεψε τὴν ἀπ' αἰώνων καθεστηκυῖαν ἐκκλησιαστικὴν τάξιν καὶ παράδοσιν, ἐπέφερε τὰς διχοστασίας καὶ ἔριδας, κατήργησε τὴν ἐνότητα τῆς πίστεως καὶ ἐδημιούργησε τὸ θρησκευτικὸν Σχίσμα μεταξὺ τῶν ἀπανταχοῦ ὁμοδόξων.

Ἡ πράξις αὕτη τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, στερουμένη ἐκτελεστικοῦ χαρακτήρος, συμφώνως πρὸς τὴν ἀπόφασιν ὑπ' ἀριθ. 1055)1951 τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας, προσβάλλει τὴν ἀνθρωπίνην ἀξίαν καὶ τὸν Πολιτισμὸν μας.

Κατὰ τὰ ἐπισήμως παραδεδεγμένα, ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος εὐθὺς ὡς ἀπεδέχθη τὴν καινονομίαν διὰ τῆς εἰσαγωγῆς ἐν τῇ θείᾳ λατρείᾳ δύο (2) ἡμερολογίων, τούτέστιν τοῦ Ἰουλιανοῦ διὰ τὰς κινήτας Ἑορτὰς καὶ τοῦ Γρηγοριανοῦ διὰ τὰς ἀκινήτους, κατέστη ἀφ' ἑαυτῆς σχισματικὴ καὶ ὑπόδικος ἐναντὶ τῶν ἄλλων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, αἵτινες παραμένουσιν ἀπαρασαλεύτως ἐν τῇ ἀληθῇ πατρῷᾳ πίστει, καὶ ὡς τοιαύτῃ ὁδηγεῖ τὸ ἔθνος καὶ τὸν Λαὸν μὲ πνευματικὴν συσκότισιν καὶ ἀσέβειαν, μα-

ἀγῶνος διὰ τὰς παραδόσεις καὶ τὸ συντηρητικὸν πνεῦμα.

Καλὰ θὰ κἀνῃ ὁ Ἅγιος Ἀρχιμανδρίτης νὰ ἀγωνισθῇ δι' οὐστατικώτερα ζητήματα διὰ ζητήματα, τὰ ὁποῖα θὰ ἀνυψώσουν τὴν Ἐκκλησίαν εἰς τὴν συνείδησιν τοῦ λαοῦ.

Καλὰ θὰ κἀνῃ νὰ θέσῃ τὴν χεῖρα του εἰς τὸν τύπον τῶν ἡλῶν καὶ νὰ ἀποφεύγῃ τὰς ἀνοήτους φλυαρίας.

Ἐκτὸς ἐὰν δὲν ἔχῃ ἀντιληφθῇ, ὅτι σείεται τὸ ἔδαφος ὑπὸ τοὺς πόδας ἡμῶν, διότι ἡ κοσμικὴ δυσσομία εἰσήλασε εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ὃ δὲ ἐκ-μοδερνισμὸς καὶ ὕλισμὸς ἀπειλοῦν τὴν εὐσέβειαν τοῦ λαοῦ.

Ὁ κίνδυνος εἶναι ἄλλου, Ἅγιε Ἀρχιμανδρίτα, καὶ οὐχὶ εἰς τοὺς παλαιοημερολογίτας!

Ἐξυπνήσατε, διότι δὲ κατέλαβε ὁ ὕπνος.

κρὰν τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς Ὁρθοδοξίας.

Σχετικαὶ ἀναφοραὶ, ὑπομνήματα καὶ ἐκκλήσεις, ὑποβληθεῖσαι εἰς τὴν Βουλὴν, τὸ Πολιτικὸν Γραφεῖον κ. Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως, τὰ ἀρμόδια Ὑπουργεῖα (Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων—Δικαιοσύνης—Δημ. Ἀσφαλείας καὶ Προεδρείας) καθὼς καὶ εἰς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον, πρὸς ἄρσιν τῶν δεσμευτικῶν μέτρων, παραμένουσιν ἀτελεσφόρητοι.

Ὁ Ὁρθόδοξος Ἑλληνικὸς Λαὸς ἀξιοῖ τὴν κατάργησιν τῆς πράξεως 45)1951 τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, ἵνα τύχῃ τῆς ἐλευθερίας τῆς θρησκευτικῆς του συνειδήσεως, ἐν τῇ τηρήσει τῶν Θεῶν Κανόνων καὶ τῆς Ἱερᾶς Παράδοσεως, συμφώνως πρὸς τὸ Σύνταγμα καὶ τὰς ἐρχὰς τῆς κοινωνικῆς δικαιοσύνης, τοῦ Κράτους δικαίου καὶ τῆς ἀρετῆς, ἐφ' ὅσον ἡ Κρατοῦσα Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἐξακολουθεῖ νὰ ἐμμένῃ εἰς τὸ ἐπάρατον Σχίσμα καὶ τὴν κακοδοξίαν.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 28)3)1965

Ὁ Ἐρωτῶν Βουλευτὴς Ἀττικῆς
ΕΥΑΓ. ΤΟΜΑΡΑΣ

Ἐπερώτησις εἰς τὴν Βουλὴν διὰ τὴν καταργησιν τῆς 45)51 πράξεως.

Εἶναι ἀξίος πολλῶν καὶ θερμῶν συγχαρητηρίων ὁ ἀξιότιμος βουλευτὴς τῆς Ε.Κ. κ. Εὐάγγελος Τομαράς. Ἡ κ. Τομαράς εἶναι ἀξιέπαινος διὰ τὸ θάρρος τῆς καλῆς ὁμολογίας, τὴν ὁποῖαν ἀπαιτεῖ ὁ Κύριος ἀπὸ κάθε πιστὸν δοῦλόν του, διὰ νὰ τὸν ὁμολογήσῃ καὶ Ἐκεῖνος ἐν τῇ Βασιλείᾳ τῶν Οὐρανῶν ἐμπροσθεν τοῦ Οὐρανοῦ του Πατρὸς καὶ τῶν ἁγίων του ἀγγέλων. Εἰς τὴν ἐπερώτησίν του ὁ ἀξιότιμος κ. Τομαράς ὁμολογεῖ μετὰ παρησίας, ὅτι ὁ νεωτερισμὸς τοῦ Παπικοῦ Ἡμερολογίου ἐδημιούργησε τὸ σχίσμα ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἡ δὲ πράξις 45)51 τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου προσβάλλει τὴν ἀνθρωπίνην ἀξίαν καὶ τὸν πολιτισμὸν μας! Ἐνα μεγάλο εὖγε ὀφείλεται εἰς τὸν ἀξιότιμον τοῦτον Βουλευτὴν τῆς Ε.Κ., ὁ ὁποῖος συνδυάζει μαζὶ μὲ τὴν πατρῶαν χριστιανικὴν εὐσέβειαν πιστὴν γνησιότητα τῶν Δημοκρατικῶν φρονημάτων.

ΠΑΝΗΓΥΡΕΙΣ ΝΑΩΝ

Τὴν 23ην Ἀπριλίου (π.ῆ.) ἔ. ἔ. πανηγυρίζει ὁ Ἱερὸς Ναὸς Ἀγίου Γεωργίου εἰς Νέα Λιόσια. Τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν θὰ τελέσῃ ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος κ.κ. Αὐξέντιος. Συγκοινωνία λεωφορεῖα Ν. Λιοσίων (Ἀγίου Νικαλαίου). Στάσις 8η Ὁδὸς Ἀγ. Γεωργίου.

Τὴν 23ην Ἀπριλίου (π.ῆ.) πανηγυρίζει ἐπίσης ὁ Ἱερὸς Ναὸς Ἀγίας Τριάδος Νέων Λιοσίων.

Τὴν Παρασκευὴν τῆς Διακαινησίμου, ἑορτὴν τῆς Ζωδόχου Πηγῆς, πανηγυρίζει ὁ Ἱερὸς Ναὸς τῆς Ζωδόχου Πηγῆς Πειραιῶς (Λεωφ. Παλαμηδίου 21) δι' Ἀρχιερατικῆς Λειτουργίας. Συγκοινωνία ἀπὸ ἡλεκτρικὸν Πειραιῶς—Στάσις Ἀγ. Σοφίας.